

nebyl také jeden proti druhému na pořad práva poukázán a nemůže tedy také jeden druhého z účastenství na projednání pozůstalosti vylučovati. K tomu a tedy i k podání rekursu ve směru tom nedostává se stěžovatelce oprávnění, jelikož si právě rozhodnutí ve smyslu § 125 nesp. říz. proti druhým zákonným dědicům dosud nezískala a eventuálního sporu s nimi vítězně neprovedla. K výkladu § 120 nesp. říz., jak ustanovení tomu rozumí druhá stolice, nutno se přidati. Rekursní soud zastává názor, že nejsou vyloučeni z projednání pozůstalosti ti, kdož nepodali přihlášky dědické při roku, k tomu ustanoveném. Tomu nutno přisvědčiti v tomto případě, kde pozůstalost ještě skončena a odevzdána není, neboť podle § 823 obč. zák. mohou se otálejší dosud dědicové i p o o d e v z d á n í pozůstalosti svých nároků domáhati žalobou o dědictví. Když tedy dosud odevzdána není mohou se přihlásiti kdykoliv za projednávání. § 120 nesp. říz. neustanovuje, že dědic s přihláškou otálejší považován má býti za dědice, který se svých nároků vzdal. Otálení s podáním přihlášky ve lhůtě § 120 nesp. říz. nemůže tedy míti podle ducha zákona v zápětí ztrátu práva dědického. Správnost názoru, zde projeveného, vysvitá i z ustanovení § 128 nesp. říz.

Čís. 1657.

Zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920 o služebních poměrech trvale ustanovených obecních zřízců.

Kdo splnil podmínky § 3 zákona má nárok, by byl ustanoven zřízcem definitivním.

Z ustanovení § 25 zákona nelze vyvozovati, že v š i c h n i, dříve prozatímně ustanovení zřízcenci byli na roveň postaveni oněm prozatímním zřízcům, kteří jsou nebo budou po vydání zákona ustanoveni.

(Rozh. ze dne 9. května 1922, R I 358/22.)

Žalobce byl přijat do služeb žalované obce v roce 1899 jako jatečný. Když mu byla dána 15. dubna 1920 šestinedělní výpověď, podal námitky, opíraje se o ustanovení zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920. Ježto obec na výpovědi setrvala, domáhal se žalobou, by uznáno bylo právem, že právní poměr jeho k žalované obci jako trvale ustanoveného zřízce dlužno posouditi a upravití dle ustanovení zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920, zákona ze dne 7. října 1919, čís. 541 sb. z. a n. a 25. listopadu 1920, čís. 625 sb. z. a n.; že výpověď jemu daná jest nezákonná a se zrušuje a že žalovaná strana jest povinna, zaplatiti mu doplatky jeho požitků za rok 1919—1921. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, maje za to, že žalobce nebyl definitivním zřízcem žalované obce a uvedl dále v d ů v o d e c h: Žalobce nemůže býti považován ani za plně zaměstnaného ve smyslu § 3 cit. zák., neboť z jatečného řádu pro žalovanou obec (čís. 9) platného vychází, že žalobce na jatkách zaměstnán byl jen po 4 dny v týdnu a v jiných, než stanovených dnech že směly se konati jen porážky nutné neb v mimořádných případech na zvláštní povolení městského úřadu. Jest sice pravda, že jatečný řád byl zprvu ustanoven jen na zkoušku, avšak svědkem Janem H-em je zjištěno, že již v roce 1899 anebo 1900 tento prozatímní

jateční řád předložen byl místodržitelství v Praze ku schválení a skutečně také schválen, takže bylo povinností žalobcovou, aby se dle něho řídil a, připouštěl-li porážky také v jiné než ustanovené dny, jednal vlastně proti ustanovením jatečního řádu a nemůže z toho ničeho ve svůj prospěch odvozovati. Z toho také se zřetelom na nízký plat žalobcův je zřejmo, že žalobce u žalované obce nebyl trvale a plně zaměstnán a že jeho služba nebyla a nemohla býti jeho stálým a výhradným povoláním, a proto také žalovaná obec ve schůzi dne 31. března 1920, čís. 6 ve smyslu § 2 shora cit. zákona právem jateckého mezi plně a trvale ustanovené zřízení obecní nepojala. Hledíc k § 902 obč. zák. považuje soud za to, že oznámení žalobcovo ve smyslu § 25 odstavec druhý shora cit. zák. učiněno bylo včas, avšak nemohlo míti zamýšleného a v zákoně uvedeného účinku, poněvadž žalobce nelze považovati za zřízence podle tohoto zákona. Pokud se konečně týče výpovědi, má soud za to, že k rozvázání služebního poměru bylo třeba výpovědi, ježto ustanovení § 10 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. vztahuje se na trvale ustanovené zřízence, jímž žalobce nebyl; taktéž nelze tu použití předpisu nař. ze dne 28. února 1912, čís. 108 a ze dne 17. prosince 1919, čís. 675 sb. z. a n., ježto nařízení tato jedná o obmezení výpovědi služebních poměrů podléhajících zákonu o obchodních pomocnících, kdežto výpověď žalobci dána byla dle § 7 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. a proto 6nedělní výpověď jest na místě. Že by smluvena byla výpověď 3 měsíční, soud za prokázáno nepovažuje, neboť protokol o schůzi obecního zastupitelstva ze dne 27. prosince 1899 nic takového neobsahuje, a zajisté — jak také svědek Jan H. praví, by ustanovení to obsahoval, kdyby skutečně obecní zastupitelstvo na 3 měsíční výpovědi se usneslo; žalobce také nepraví, s kým ujednání to učinil, ale je samozřejmo, že jedině obecní zastupitelstvo svým usnesením mohlo závazek k 3 měsíční výpovědi pro obec založiti. Ostatně i kdyby se obecní zastupitelstvo skutečně usneslo na 3 měsíční výpovědi, neměl by žalobce žádného jiného práva, než-li žádati, aby mu bylo služné do konce výpovědní lhůty doplaceno (§ 1162 b) obč. zák. a § 31 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.). **O d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. **D ů v o d y:** Odvolací soud nesdílí právní názor prvního soudu, že v této při rozhoduje, že byl žalobce přijat do služeb žalované obce jen prozatímně, že o definitivu nežádal a také jí nedostal. Neboť pak náleželo podle § 25 poslední odstavec zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 z r. 1920 sb. z. a n. obecnímu zastupitelstvu, by učinilo opatření, by prozatímní ustanovení žalobcovo netrvalo déle nežli po dobu jednoho roku ode dne, kdy zákon ten nabyl účinnosti, tedy od 12. ledna 1920, ač-li podle dřívější úmluvy nenabyl nároku na u s t a n o v e n í t r v a l é již dříve. Vždyť podle důvodové zprávy tisk 2010 k tomuto zákonu jest jeho účelem »aby poměry zřízenců obecních byly zlepšeny a aby měly pevný zákonitý podklad«, a »v § 3 zákona je jasná definice zřízence obecního, který má nároky ze zákona toho vyplývající«. Z toho je zřejmo, že zde rozhoduje jedině skutečnost, byl-li žalobce u žalované obce plně a trvale zaměstnán, tak že jeho služba byla jeho stálým a výhradným povoláním a tvořily-li služební požitky z ní převážnou většinu veškerých jeho příjmů (§ 3 cit. zák. doplněný § 1 zákona ze dne 21. prosince 1921, čís. 478 sb. z. a n.). Podle § 2 zák. ze dne 17. prosince 1919,

čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920 rozhoduje obecní zastupitelstvo toliko o tom, které služby mají býti konány zřízenci trvale ustanovenými a jakých zvláštních způsobilostí jest pro jednotlivá místa zřízenecká třeba, nikoli též zda ten který její zřízenec je zřízencem podle § 3 zmíněného zákona, vždyť pojem zřízence je tam již určen. Nelze proto také přiznati žalované obci práva, aby usnesením svého zastupitelstva výpovědí zbavila zřízence, který vyhovuje podmínkám § 3 a užil svého práva podle § 25 druhý odstavec cit. zákona, práv jemu tímto zákonem přiznaných. Z výsledku provedeného řízení průvodního nelze bezpečně posouditi, byli-li žalobce zaměstnán tak, jak toho žádá dotčený § 3. Nezbývá proto, než aby provedeny byly veškeré dukazy v tom ohledu nabídnuté, zejména všemi knihami jateckými, porážkovými protokoly a knihou poukázek pro jateckého, aby mohla býti zjištěna veškerá skutečná služební činnost žalobcova u žalované obce, a dělá-li se mimo dobu předepsanou jateckým řádem, byla-li — jak žalobce tvrdí — dodatečně schválena potvrzením osob k tomu povolaných, pak zda a jaké byly jeho příjmy a požitky vedlejší. Důsledkem svého právního názoru první soud všechny tyto dukazy neprovedl, čímž zůstalo řízení v podstatné části kusým a vadným. Ne j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekurs vytyká napadenému usnesení, že soud odvolací nesprávně použil zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n., který se podle názoru rekurentova vztahuje jen na zřízence definitivní, nikoli na prozatímní. To je sice pravda, avšak zákon ustanovuje zároveň v § 25 posl. odstavec o zřízencích před vydáním tohoto zákona prozatímně ustanovených, že obecní zastupitelstvo učiniti má opatření, aby prozatímné ustanovení jich netrvalo déle, než po dobu jednoho roku ode dne, kdy tento zákon nabyl účinnosti a to zajisté proto, aby se i tito zřízenci mohli státi účastnými výhod tohoto zákona. Kdo má býti pokládán za zřízence ve smyslu tohoto zákona, tedy za zřízence trvale ustanoveného, určuje § 3. Rekurentka dává tomuto ustanovení ten smysl, že nerozhodují jen náležitosti tímto §em předepsané, nýbrž že jest mimo to třeba ještě rozhodnutí obce o tom, že se dotyčnému zřízenci definitivní ustanovení výslovně uděluje aneb aspoň, že mu nebyla dána do konce roku prozatímního výpověď. Tento výklad by však odporoval rovnosti obou stran a neposkytoval by žádných práv zřízenci, jenž zákonným podmínkám vyhověl, poněvadž by záviselo od libovůle obce, má-li býti definitivním zřízencem ustanoven a má-li mu býti dána výpověď či ne. Tomu chtěl právě zákon předejít a nemohl, jak důvodová zpráva ústavního výboru k tomuto zákonu uvádí, ponechat úpravu poměrů náhodě a libovůli. Sluší proto § 3 vykládati tak, že ten, kdo splnil podmínky v něm předepsané, má také n á r o k na to, aby byl definitivním zřízencem ustanoven. Když tomu tak, nemůže býti také správným výklad, jež dává rekurentka ustanovení § 25 poslední odstavec téhož zákona, že totiž prozatímně ustanovený zřízenec může býti jednoduše propuštěn, aby se vyhovělo předpisu, že jeho provisorium nemá trvat déle než rok ode dne, kdy nabyl zákon účinnosti. Tento § 25 nemůže býti vykládán v souvislosti s §§ 6 a 7, poněvadž tyto §§ jednají o zřízencích, kteří se podle tohoto zákona ustanovují, kdežto

§ 25 jedná podle svého nadpisu o zřízencích, již t. j. před vydáním zákona ustanovených, ať trvale ať prozatimně, a kteří podle odstavce prvního zůstávají nadále ve svém dosavadním služebním postavení. Pouze poslední odstavec jest obmezen na ty, kdož nebyly dosud ustanoveni definitivně a ohledně nichž obci náleží učiniti opatření tam uvedená. Souvislost s § 7 by tu mohla býti snad jen tehdy, kdyby šlo o zřízence, jenž nebyl déle než rok před vydáním zákona prozatimně ustanoven. V tomto případě by mohlo opatření v posledním odstavci § 25 záležeti v tom, že by takovému zřízenci dána byla výpověď, ač-li by tomu jinaká úmluva nevalila. Že by v š i c h n i dříve prozatimně ustanoveni zřízenci byli na roveň postaveni oněm prozatimním zřízencům, kteří jsou nebo budou po vydání zákona ustanoveni, to z § 25 dovoditi nelze. Sluší proto pokládati právní posouzení věci soudem odvolacím, týkající se použití zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920 na nárok žalobou vymáhaný za správné a poněvadž nebyly provedeny důkazy žalobcem nabízené o tom, jsou-li tu podmínky §em 3 citovaného zákona a zákonem ze dne 21. prosince 1921, čís. 478 sb. z. a n. předepsané, byl rozsudek první stolice právem zrušen.

Čís. 1658.

Společenstva výrobní a hospodářská (zákon ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.) nelze sdružití ve společnost s r. o. k provozování obchodů naznačených v § 1 zákona o společenstvech.

Nepřípustným jest dodatek k firmě »československý«. Pokud jest přípustným přídavek »všeobecný«.

(Rozh. ze dne 9. května 1922, R I 454/22.)

Rejstříkový soud vrátil opověď společnosti: »Všeobecná československá společnost pro zpeněžení lihu, společnost s r. o.« ku doplnění, pokud se týče opravě v těchto bodech: 1. ze znění firmy vypustiti jest především vzhledem k zákonu ze dne 14. dubna 1920, čís. 267 sb. z. a n. a výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 7. září 1919, čís. 20.456 označení »Československá«, proti němuž vyslovilo se kromě toho v případě tomto též ministerstvo obchodu; správní komise pro obchodní a živnostenskou komoru v Praze k zdejšímu dotazu sdělila, že nesouhlasí se zvoleným zněním firmy, ježto označení »všeobecná« vyznačuje, že předmět podniku jest skutečně všeobecný, ne obmezený na jednotlivé obory, ale tomu že tak v tomto případě není; nevyhovuje tedy, jak zjištěno, navržené znění firmy zásadě pravdivosti, pro obchodní rejstřík platící, a nutno proto zvoliti nové znění firmy, jež upraviti je tak, aby odpovídalo jak platným předpisům tak skutečnému stavu věcí; s novým zněním firmy vykázáno budiž zároveň nové znamenání firmy; 2. z § 1 smlouvy společenské jest vypustiti ustanovení, že předmětem podniku jest také: ad b) získávati a prodávati jiný lih, vyrobený v tu- i cizozemsku, ad c) získávati, zřizovati a provozovati lihovary, jakož i účastniti se na takových podnicích, ad d) zřizovati a provozovati podniky, jež zužitkují k jiným účelům suroviny, sloužící zpravidla k výrobě lihu, jakož i účastniti se na takových podnicích, ad e) získávati, zužitkovati a zpeněžovati